

cka práva a ulehčení, kterých užívá, nebo bude užívati obchod kteréhokoli jiného státu, což týče se vůbec všech nařízení, vztahujících se na dovoz, vývoz, cla, poplatky, vnitřní dávky, ukládání do skladišť, další dopravy, celního řízení atd., vychází to však i z článku čtvrtého, který stanoví, že usnadniti jest obchodníkům a průmyslníkům volný vstup do území druhé smluvní strany, by mohli vyřizovati své záležitosti, t. j. nákup a prodej zboží, dopravu, pojištění, ukládání do skladišť až do další dopravy do území jedné nebo druhé strany, při čemž budou požívati na území jedné i druhé strany právní ochrany jako tuzemci. V příčině provozování svých obchodů budou požívati všech práv i výhod, jichž požívají i občané kteréhokoli jiného státu. Ustanovení tato nasvědčují, že smyslem smlouvy jest, by usnadněno bylo vzájemné obchodování z území do území v ten způsob, aby ujednávání kupních smluv a jich realizace dály se s co nejmenšími obtížemi. Naproti tomu nelze z této smlouvy dovozovati, že státním občanům obou států měly býti poskytnuty při zřizování závodu trvalé povahy v území státu druhého tytéž výhody jako občanům státu vlastního, jmenovitě, že by bez dalšího průkazu vzájemnosti mohla býti firma takto zřízeného závodu protokolována. V tom směru třeba pro tuzemsko dle ustanovení §u 33 obč. zák. zvláště vykázati, že Království Srbů, Chorvatu a Slovencu poskytuje zdejší státním příslušníkům stejná práva.

#### Čís. 3780.

**Proti dědici nelze vésti exekuci vnucenou dražbou zůstavitelovy nemovitosti, dokud nebyl v pozemkové knize zapsán. Věřiteli zbývá postup dle §u 350 ex. ř.**

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 304/24.)

Vymáhající věřitel navrhl exekuci vnucenou dražbou nemovitostí, jež byly připsány polovicí dlužníci, polovicí pak dosud zůstaviteli, ač dlužníci byla již doručena odevzdací listina, dle níž se dlužníci dostalo dědictvím i druhé poloviny. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud zamítl návrh vymáhajícího věřitele, pokud se domáhal povolení exekuce i na polovicí nemovitostí, připsanou dosud zůstaviteli.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

I když rekursní soud zjistil, že povinné dlužníci byla již doručena odevzdací listina, týkající se pozůstalosti Vojtěcha S-a, a že jí tím byla odevzdána polovice nemovitostí zapsaných, připsaná zůstaviteli, nesmí se přehlédnouti, že odevzdáním pozůstalosti nabývá dědic sice vlastnictví i nemovitých statků, zůstaviteli připsaných, avšak toliko vlastnictví přirozeného, nikoli knihovního. Tohoto lze nabýti pouze vkladem do pozemkové knihy (§ 431 obč. zák.). (Randa vlastnictví IV.

vyd. str. 201.). Podle §u 133 ex. ř. třeba jest, aby exekut, proti němuž se zavádí dražební řízení, byl v pozemkové knize zapsán jako vlastník nemovitostí, na něž se dražba vede. Chce-li dědicův věřitel (§ 822 obč. zák.) po odevzdání pozůstalosti vésti exekuci na nemovitý statek, jenž dosud nebyl přepsán na jméno dědicovo, může žádati podle §§ 22 a 78 knih. zák. a §u 350 odst. třetí a čtvrtý ex. ř. na základě duplikátu odevzdací listiny, by dědic byl zapsán za vlastníka a by zároveň jeho pohledávka proti věřiteli byla hypotekárně zjištěna, po případě exekuční dražba na přepsanou nemovitost byla povolena. Měla tedy vymáhající věřitelka takto se zachovati. Ale ona se tak nezařídila, nýbrž podala přímo návrh na exekuční dražbu proti dlužnici i ohledně polovičky nemovitostí, připsaných dosud zůstaviteli, aniž současně zažádala za vklad práva vlastnického pro dlužnici. Právem tedy rekursní soud zamítl návrh na dražbu ohledně polovičky nemovitostí, dosud zůstaviteli připsané. Tomuto náhledu není na závadu ustanovení §u 822 obč. zák., neboť § tento mluví pouze o vedení exekuce před odevzdáním pozůstalosti a to na svršky, ohledně nichž byla přihlášenému dědici udělena volná správa a dispozice podle §u 145 druhý odstavec nesp. pat., kdežto zde se jedná o nemovitosti.

### Čís. 3781.

**Kuratorium lázní, skládající se ze zvolených zástupců požívatelů lázní koalovaných hornických stran a zástupce vlády má právní osobnost.**

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 313/24.)

Soud první stolice povolil k návrhu kuratoria lázní v B. prozatimní opatření. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a odmítl návrh z toho důvodu, že kuratorium slatinných lázní v B., které jako ohrožená strana prozatimní opatření navrhuje, není společností ani dle občanského ani dle obchodního práva a nejsou ani právnickou osobou podle §u 26 obč. zák., není způsobilým k právním jednáním a tedy ani k podání návrhu na prozatimní opatření.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by nehledě k použitému důvodu, znovu o rekursu rozhodl.

### Důvody:

Se stanoviskem rekursního soudu nelze souhlasiti. Podle předložených vývodů presidia ministerstva veřejných prací ze dne 30. září 1922 a ze dne 18. února 1923 vyhradil Československý stát, který jest vlastníkem lázní v B., požívací právo k těmto lázním koalovaným hornickým stranám, ve výnosech těch jmenovitě uvedeným. Podle uvedených výnosů bylo k vedení lázní zřízeno kuratorium a zvoleni byli do něho jednotlivými revíry zástupci, mimo to jmenován do kuratoria za ministerstvo veřejných prací Dr. Josef Š., to jest ti, kdož názvem »kuratorium